

Arrest

nr. 63 847 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 maart 2011 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 21 april 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht van 175 euro met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die *loco* advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Egyptische nationaliteit, dient op 27 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De motieven luiden als volgt:

“Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij BVBA Dienstencheques BLA (0808.139.563) dd. 01.10.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene tracht zijn ononderbroken verblijf in België, sinds ten minste 31.03.2007, te staven aan de hand van verschillende betalingsbewijzen en verschillende huurcontracten. Enerzijds is er het huurcontract dd. 15.01.2007. Dit kan niet door onze diensten weerhouden worden daar de huurder in kwestie niet identificeerbaar is aan de hand van zijn geboortedatum –en plaats. Over de betalingsbewijzen dient het zelfde opgemerkt te worden. Daar zijn de ontvanger, noch de betaler niet identificeerbaar. Op deze manier dient vastgesteld te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat hij reeds voor 31.03.2007 in het Rijk verbleef. Dit houdt dus in dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkene sinds enige tijd in België zou verblijven, werkbereid zou zijn, zich verder zou willen integreren, hier zijn nieuwe thuis gevonden zou hebben, altijd een eigen woonplaats gehuurd zou hebben en duurzaam lokaal verankerd zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie in het kader van artikel 9bis. Overigens doen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene ook niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wil worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene, hij kan er dus geen beroep op doen.

Wat betreft de bemerking van betrokkene dat hij het aantal stukken in zijn aanvraag beperkt zou hebben omdat de Staatssecretaris daar om gevraagd zou hebben; er dient opgemerkt te worden dat het enkel en alleen de verantwoordelijkheid van betrokkene is om zijn aanvraag te actualiseren met de nodige stukken.”

Op 16 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

In de nota werpt de verwerende partij op dat er onduidelijkheid is inzake het voorwerp van huidig beroep.

Uit de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht blijkt dat ervan uitgegaan werd dat er slechts één bestreden beslissing is. Uit de vermelding van de bestreden beslissing in het verzoekschrift blijkt inderdaad dat enkel de schorsing en de nietigverklaring werd gevraagd van *“het bevel om het grondgebied te verlaten”*.

Hoewel in het dispositief van het verzoekschrift te lezen valt dat verzoeker de schorsing en nietigverklaring vraagt *“van de beslissing van 16 maart 2011, ter kennis gebracht op 16 maart 2011, van*

de Dienst Vreemdelingenzaken met name het bevel om het grondgebied te verlaten”, voegt verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift zowel de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard als het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit lezing van het middel blijkt dat verzoeker de motieven betwist van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. *In casu* is dit de belangrijkste bestreden beslissing, zodat kan worden aangenomen dat het rolrecht van 175 euro werd betaald inzake de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing van 10 februari 2011 waartegen de middelen gericht zijn.

Ter zitting van 21 juni 2011 bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat de schorsing en de nietigverklaring worden gevraagd van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel ontwikkelt en niet aantoot op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Verzoeker beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Verzoeker beroept zich op criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, Deze instructie werd op 11 december 2009 door de Raad van State vernietigd, doch heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie te blijven toepassen.

Punt 2.8B van de instructie vereist dat verzoeker voorafgaand aan zijn regularisatieaanvraag sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft (stuk 2-6), een arbeidscontract kan voorleggen en een arbeidskaart B kan verkrijgen (stuk 7-8).

Verzoeker voldoet aan voorgaande voorwaarden, doch stelt gedaagde dat het ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 niet werd aangetoond.

Aan de hand van volgende elementen werd het ononderbroken verblijf reeds aangetoond: - Huurcontract d.d. 15.01.2007 (stuk 2) Huurcontract d.d. 30.06.2007 (stuk 3) Huurcontract d.d. 01.07.2008 (stuk 4) Betalingsbewijzen van de huur (stuk 5) Verklaring van aanmelding - Huis van het Nederlands- d.d. 06.10.2009 (stuk 6)

Uit voorgaande elementen kan het ononderbroken verblijf van verzoeker in België afgeleid worden. De heer A.A.A. (...) ging reeds op 15.01.2007 een huurcontract aan voor het appartement gelegen aan de (...) te Antwerpen. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker reeds van vóór 31.03.2007 in België verblijft. Gedaagde stelt dat de huurder van het huurcontract d.d. 15.01.2007 niet identificeerbaar is aan de hand van zijn geboortedatum en -plaats. De identificatie kan echter wel gebeuren aan de hand van volgende elementen:

- *Verzoeker heeft de huurcontracten in zijn bezit*

De huurcontracten vermelden de naam van verzoeker

- *De huurcontracten werden ondertekend door verzoeker. Door eenvoudig onderzoek kan worden nagegaan dat deze handtekening dezelfde is als deze die verzoeker heeft geplaatst onder de arbeidsovereenkomst d.d. 01.10.2009 (stuk 8); de gelijkenis is treffend.*

Verzoeker toont hiermee aan dat hij reeds van vóór 31.03.2007 in België verblijft.

Aan de hand van de betalingsbewijzen toont verzoeker het ononderbroken karakter van zijn verblijf in België aan. Gedaagde stelt echter dat noch de ontvanger, noch de betaler identificeerbaar zijn. Doch kan ook hier aan de hand van de handtekening (stuk 5) worden aangetoond dat de ontvanger van de geldbedragen de verhuurder van verzoeker is, daar de handtekening op de betalingsbewijzen zeer grote

gelijkenissen vertoont met deze op de huurovereenkomsten (stuk 2-4). Daarenboven vermelden de betalingsbewijzen enerzijds "ontvangen van M. T.A. (...)" en anderzijds het betaalde bedrag dat steeds overeenstemt met de verschuldigde huurgelden. Bovendien wordt meermaals het adres van het gehuurde goed vermeld, waaruit nogmaals blijkt dat de betalingsbewijzen wel degelijk betrekking hebben op de huurgelden die maandelijks door verzoeker werden betaald.

Al voorgaande elementen in acht genomen, is het duidelijk dat de heer A.A.A. (...) ononderbroken in België verblijft van vóór 31.03.2007."

4.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat blijkens de bewoordingen van het verzoekschrift verzoeker enkel de schorsing en de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 maart 2011 beoogt. Het middel heeft volgens de verwerende partij echter geen betrekking op de bestreden akte zodat het middel dan ook niet ontvankelijk is.

In ondergeschikte orde laat de verwerende partij in haar nota gelden dat verzoeker niet dienstig de schending van het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 kan opwerpen aangezien deze instructie geen bron van recht uitmaakt terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij wijze van arresten, uitspraak doet als annulatierechter over de beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwijking van macht. De verwerende partij vervolgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt in het raam waarvan deze mag beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De verwerende partij wijst er op dat op 19 juli 2009 een instructie werd opgesteld waarbinnen, in het raam van de discretionaire bevoegdheid, een tiental situaties worden opgesomd die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een machtiging tot verblijf kan toestaan. Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructie, stelt de verwerende partij dat de staatssecretaris zich ertoe bereid heeft verklaard deze instructies binnen zijn discretionaire bevoegdheid verder toe te passen en meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden te machtigen tot verblijf. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris alle door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was. De motieven in de bestreden beslissing volstaan volgens de verwerende partij opdat vast zou komen te staan dat de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is. Bovendien is de verwerende partij van mening dat verzoekers beschouwingen er kennelijk op gericht zijn de Raad een feitelijke beoordeling van zijn dossier te laten maken hetgeen niet kan worden toegestaan. Het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de gemachtigde kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij concludeert dat er enkel kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht een beslissing tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft genomen.

4.3. Zoals reeds gesteld onder punt 2 van dit arrest, wordt het beroep geacht gericht te zijn tegen de beslissing van 10 februari 2011.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit het door verzoeker op 27 november 2009 ingevulde “typeformulier Regularisatieaanvraag” blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Het criterium 2.8.B. waarop verzoeker zich baseert, vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen.

Verzoeker brengt bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een kopie van een Egyptisch paspoort, een kopie van huurovereenkomsten van 15 januari 2007, 30 juni 2007 en van 1 juli 2008 en betalingsbewijzen van de huur, een verklaring van 6 oktober 2009 van aanmelding bij het Huis van het Nederlands op 14 september 2009, een kopie van een arbeidsovereenkomst van 1 oktober 2009 en een attest van werkbereidheid van de VDAB van 23 november 2009 bij.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet kan aantonen dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft aangezien het huurcontract van 15 januari 2007 en de betalingsbewijzen niet identificeerbaar zijn met verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt ook geantwoord op de andere elementen die verzoeker heeft aangevoerd maar verzoeker betwist deze niet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de identificatie van de huurcontracten wel kan gebeuren aan de hand van de volgende elementen: deze huurcontracten zijn in verzoekers bezit, ze vermelden zijn naam en ze werden ondertekend door verzoeker. Bovendien wijst verzoeker erop dat de handtekening onder de arbeidsovereenkomst dezelfde is als deze van het huurcontract. Ook wat de betalingsbewijzen betreft, is verzoeker van oordeel dat deze identificeerbaar zijn aangezien de handtekening van de ontvanger van de bedragen zeer grote gelijkenissen vertoont met deze op de huurovereenkomsten en aangezien de betalingsbewijzen enerzijds "*ontvangen van M.T.A. (...)*" vermelden en anderzijds dat het bedrag overeenkomt met de verschuldigde huurgelden. Verzoeker wijst er tevens op dat er meermaals het adres van het gehuurde goed wordt vermeld waaruit volgens hem nogmaals blijkt dat de betalingsbewijzen wel degelijk betrekking hebben op de huurgelden die maandelijks door verzoeker werden betaald. Verzoeker is van oordeel dat hij hiermee aantoont dat hij reeds van vóór 31 maart 2007 in België verblijft.

De Raad merkt op dat verzoeker om aan te tonen dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft onder meer verwijst naar een huurcontract van 15 januari 2007. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelt dat dit huurcontract niet kan weerhouden worden aangezien de huurder niet identificeerbaar is aan de hand van zijn geboortedatum en –plaats.

Er dient echter opgemerkt te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist dat dit een huurcontract betreft dat als datum 15 januari 2007 vermeldt waarin wordt vastgesteld dat de huur een aanvang neemt op 15 januari 2007 en eindigt op 15 januari 2009. Er wordt in de bestreden beslissing evenmin betwist dat de handtekening op dit huurcontract de handtekening van verzoeker betreft.

Daargelaten de vraag of uit dit stuk kan worden afgeleid of verzoeker daadwerkelijk ononderbroken in België verbleef sinds 31 maart 2007, moet worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar het feit dat de "*huurder in kwestie niet identificeerbaar is aan de hand van zijn geboortedatum en –plaats.*", niet volstaat om in alle redelijkheid dit huurcontract niet in aanmerking te nemen, gelet op het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvangsdatum van het contract en het feit dat de handtekening op het contract van verzoeker is *in casu* niet betwist.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan aangenomen worden.

Het enig middel is gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET